

Κατά τη διαδρομή μου από τον σταθμό του τρένου μέχρι το διαμέρισμά μου στο Νότιο Μπρονξ, κρατάω με το ένα χέρι σφιχτά την τσάντα μου και με το άλλο το σπρέι πιπεριού που έχω πάντα στην τσέπη μου, ακόμα και όταν είναι μέρα μεσημέρι. Ποτέ δεν ξέρεις τι θα σου τύχει σε αυτή τη γειτονιά.

Σήμερα αισθάνομαι τυχερή που έχω έστω κι αυτό το μικρό διαμέρισμα, και ας βρίσκεται σε μια από τις πιο κακόφημες συνοικίες της Νέας Υόρκης. Αν δεν βρω σύντομα άλλη δουλειά για να αναπληρώσω το εισόδημα που μόλις έχασα, αφού η Άμπερ Ντεγκρό με απέλυσε (χωρίς να μου δώσει συστατική επιστολή), το καλύτερο στο οποίο μπορώ να ελπίζω είναι ένα χαρτόκουτο στον δρόμο έξω από το ετοιμόρροπο κτίριο όπου μένω για την ώρα.

Αν δεν είχα αποφασίσει να πάω στο κολέγιο, ίσως να είχα μαζέψει κάποια χρήματα μέχρι τώρα. Αλλά εγώ η ανόητη επέλεξα να προσπαθήσω να βελτιώσω τη ζωή μου.

Καθώς διανύω το τελευταίο τετράγωνο για την πολυκατοικία μου, με τα αθλητικά μου παπούτσια να γλιστράνε πάνω στη λάσπη του πεζοδρομίου, έχω την αίσθηση ότι κάποιος με ακολουθεί. Εξυπακούεται ότι είμαι πάντα σε εγρήγορση εδώ γύρω. Αλλά υπάρχουν στιγμές που νιώθω έντονα ότι έχω τραβήξει το λάθος είδος προσοχής.

Για παράδειγμα, αυτή τη στιγμή, εκτός από την αίσθηση μυρμηγκιάσματος στον σβέρο μου, ακούγονται και βήματα πίσω μου. Βήματα που μοιάζουν να δυναμώνουν καθώς περπατάω. Όποιος είναι πίσω μου πλησιάζει.

Αλλά δεν γυρίζω να κοιτάξω. Απλώς τυλίγω πιο σφιχτά το ελαφρύ μαύρο παλτό μου γύρω από το σώμα μου και ανοίγω το βήμα μου, περνώντας δίπλα από ένα μαύρο Mazda με σπασμένο φανάρι κι από έναν κόκκινο πυροσβεστικό κρουνό που στάζει νερά πάνω στον δρόμο, και ανεβαίνω τα πέντε ανομοιόμορφα, τσιμεντένια σκαλοπάτια μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας μου.

Έχω έτοιμα στο χέρι τα κλειδιά μου. Σε αντίθεση με την πολυτελή πολυκατοικία των Ντεγκρό στο Άπερ Ουέστ Σάιτ, εδώ δεν υπάρχει θυρωρός. Υπάρχει θυροτηλέφωνο και ένα κλειδί που ανοίγει την πόρτα. Όταν η σπιτονοικοκυρά μου, η κυρία Ράνταλ, μου νοίκιασε το διαμέρισμα, μου έκανε ανελέητο κήρυγμα να μην αφήνω κανέναν να μπαίνει πίσω μου. «Είναι ο καλύτερος τρόπος για να σε ληστέψουν ή να σε βιάσουν».

Καθώς βάζω το κλειδί στην κλειδαριά, η οποία πάντα κολλάει, τα βήματα δυναμώνουν πάλι. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, μια σκιά ξεπροβάλλει από πάνω μου, και δεν μπορώ να την αγνοήσω. Σηκώνω τα μάτια και βλέπω έναν τύπο γύρω στα είκοσι πέντε, που φοράει μαύρη καμπαρντίνα, και τα σκούρα μαλλιά του είναι ελαφρώς νωπά. Μου φαίνεται αόριστα γνωστός – ιδιαίτερα η ουλή πάνω από το αριστερό του φρύδι.

«Μένω στον δεύτερο», μου υπενθυμίζει, όταν βλέπει τον δισταγμό στο πρόσωπό μου. «Στο 2Γ».

«Α», λέω, αν και εξακολουθώ να μη χαίρομαι καθόλου που θα τον αφήσω να μπει μέσα.

Ο τύπος βγάζει ένα μπρελόκ από την τσέπη του και το κουδουνίζει μπροστά στο πρόσωπό μου. Το ένα από τα κλειδιά έχει την ίδια χάραξη με το δικό μου. «2Γ», επαναλαμβάνει. «Ακριβώς από κάτω σου».

Τελικά ενδίδω, περνάω μέσα κι επιτρέπω στον τύπο με την ουλή πάνω από το αριστερό φρύδι να μπει στην πολυκατοικία, μιας και ούτως ή άλλως θα μπορούσε εύκολα να το

κάνει με το ζόρι, αν ήθελε. Προπορεύομαι εγώ, ανεβαίνοντας τα σκαλιά ένα ένα, και αναρωτιέμαι πώς στον διάολο θα πληρώσω το νοίκι τον επόμενο μήνα. Χρειάζομαι καινούρια δουλειά – και τη χρειάζομαι τώρα. Δούλευα μερική απασχόληση ως μπαργούμαν για λίγο καιρό και σταμάτησα βλακωδώς επειδή το να προσέχω την Όλιβ πλήρωνε πολύ καλύτερα, χώρια που ο προγραμματισμός της τελευταίας στιγμής δυσχέραινε πολύ τη διατήρηση δεύτερης δουλειάς. Αλλά τώρα δεν είναι κι εύκολο για κάποια σαν εμένα να βρει δουλειά. Όχι με το παρελθόν μου.

«Ωραίος καιρός, ε;» λέει ο τύπος με την ουλή πάνω από το αριστερό φρύδι, καθώς με ακολουθεί καταπόδας στις σκάλες.

«Χμ», κάνω. Το τελευταίο πράγμα που θέλω αυτή τη στιγμή είναι ψιλοκουβέντα για τον καιρό.

«Άκουσα πως την ερχόμενη εβδομάδα θα χιονίσει πάλι», συμπληρώνει.

«Ναι, ε;»

«Ναι. Θα το στρώσει. Λένε για είκοσι πόντους χιόνι. Ένα τελευταίο γλέντι πριν την άνοιξη».

Δεν μπορώ καν να υποκριθώ πως με ενδιαφέρει. Όταν φτάνουμε στον δεύτερο όροφο, εκείνος μου χαμογελάει. «Καλή σου μέρα, λοιπόν», λέει.

«Και σ' εσένα», ψελλίζω.

Τον κοιτάζω να κατευθύνεται στην άκρη του διαδρόμου, προς το διαμέρισμά του, και ξανασκέφτομαι αυτό που μου είπε όταν τον άφησα να μπει στην πολυκατοικία. «2Γ. Ακριβώς από κάτω σου».

Πώς ξέρει ότι μένω στο 3Γ;

Μορφάζω κι επιταχύνω στις σκάλες μέχρι να φτάσω στο δια-μέρισμά μου. Έχω έτοιμο το κλειδί στο χέρι ξανά και, με το που μπαίνω μέσα, κλείνω με κρότο την πόρτα πίσω μου, κλειδώνω και βάζω την κλειδαριά ασφαλείας. Μάλλον το παρατραβάω με την ερμηνεία του σχολίου του, αλλά κάλλιο γαϊδουρόδενο... Ειδικά αν ζεις στο Νότιο Μπρονξ.

Το στομάχι μου γουργουρίζει, αλλά, πιο πολύ κι από φαΐ, αυτό που λαχταράω είναι ένα ζεστό ντους. Ελέγχω ότι όλα τα στόρια είναι κατεβασμένα προτού γδυθώ και μπω στο μπάνιο. Γνωρίζω εκ πείρας ότι το εύρος μεταξύ του νερού που βγαίνει από τη βρύση ζεματιστό ή πάγος είναι απειροελάχιστο. Όσο καιρό μένω εδώ, έχω γίνει ειδική στη ρύθμιση της θερμοκρασίας. Εντούτοις μπορεί να πέσει ή να ανέβει είκοσι βαθμούς σε κλάσμα του δευτερολέπτου, οπότε φροντίζω να μην καθυστερώ πολύ στο ντους. Πρέπει, όμως, να ξεπλύνω τη βρομιά από πάνω μου. Έπειτα από μια μέρα περπατήματος στην πόλη, το σώμα μου είναι πάντα καλυμμένο με ένα στρώμα μαύρης σκόνης. Αποφεύγω να σκέφτομαι πώς μπορεί να είναι οι πνεύμονές μου.

Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έχασα αυτή τη δουλειά. Η Άμπερ βασιζόταν τόσο πολύ σ' εμένα, που νόμιζα ότι θα ήμουν εξασφαλισμένη τουλάχιστον μέχρι να πάει η Όλιβ στον παιδικό σταθμό, ίσως και πιο μετά. Είχα σχεδόν αρχίσει να αισθάνομαι άνετα, όπως αισθάνεται κάποιος με σταθερή δουλειά κι ένα εισόδημα στο οποίο μπορεί να βασιστεί.

Και τώρα πρέπει να ψάξω για κάτι άλλο. Για πολλά άλλα ίσως, πολλές άλλες δουλειές για να αντικαταστήσω αυτή τη μία. Και για εμένα δεν είναι τόσο εύκολο όσο για τους

περισσότερους ανθρώπους. Δεν μπορώ να βάλω έτσι απλά μια αγγελία στις δημοφιλείς εφαρμογές φροντίδας παιδιών, επειδή όλες απαιτούν έλεγχο ιστορικού. Και μόλις συμβεί αυτό, κάθε προοπτική εργασίας είναι εκτός συζήτησης. Κανείς δεν θέλει κάποια σαν εμένα μες στο σπίτι του.

Προς το παρόν, δεν έχω πολλές συστάσεις. Επειδή, για λίγο καιρό, οι δουλειές που έκανα ως καθαρίστρια δεν είχαν να κάνουν μόνο με καθαριότητα. Σε αρκετές από τις οικογένειες για τις οποίες καθάριζα, πρόσφερα και άλλη υπηρεσία. Αλλά δεν το κάνω πια. Δεν το κάνω εδώ και χρόνια.

Τέλος πάντων, δεν έχει νόημα να κολλάω στο παρελθόν. Όχι όταν το μέλλον διαγράφεται τόσο ζοφερό.

Σταμάτα να λυπάσαι τον εαυτό σου, Μίλι. Έχεις βρεθεί σε χειρότερες καταστάσεις από αυτή και τα έχεις καταφέρει.

Η θερμοκρασία του νερού πέφτει κατακόρυφα, και βγάζω μια αθέλητη κραυγή. Κλείνω άρον άρον τη βρύση. Έκανα δέκα λεπτά ντους. Περισσότερο απ' ό,τι περίμενα.

Τυλίγομαι στο μπουρνούζι μου χωρίς να μπω στον κόπο να ψάξω να βρω τις παντόφλες. Αφήνω μικρές, υγρές πατημασιές στην κουζίνα, η οποία είναι απλώς ένα παρακλάδι του σαλονιού. Στο υπερδιαμέρισμα των Ντεγκρό, η κουζίνα, το σαλόνι και η τραπεζαρία ήταν ξεχωριστοί χώροι. Σε αυτό το διαμέρισμα, όλα έχουν συγχωνευτεί σε ένα ενιαίο δωμάτιο πολλαπλών χρήσεων, το οποίο είναι πολύ μικρότερο απ' οποιοδήποτε από τα δωμάτια των Ντεγκρό. Ακόμα και το μπάνιο τους είναι μεγαλύτερο από ολόκληρο το διαμέρισμά μου.

Βάζω μια κασαρόλα με νερό στη φωτιά να βράσει. Δεν ξέρω τι θα φτιάξω για δείπνο, αλλά μάλλον θα περιλαμβάνει κάποιο είδος ζυμαρικών, είτε πρόκειται για ράμεν είτε για σπαγγέτι είτε για νουντλς. Εξετάζω τις επιλογές μου, όταν ακούω χτυπήματα στην πόρτα.

Διστάζω, σφίγγοντας τη ζώνη του μπουρνούζιού γύρω απ' τη μέση μου. Βγάζω ένα πακέτο σπαγγέτι από το ντουλάπι.

«Μίλι!» Η φωνή ακούγεται υπόκωφη πίσω από την πόρτα.

«Άνοιξέ μου, Μίλι!»

Κάνω μια γκριμάτσα δυσαρέσκειας. Ω, όχι! Και μετά: «Το ξέρω ότι είσαι μέσα!»